

Azt mondák, a polcain sorakozó üvegcsékben vágyfokozók, mérgek és illatszerek vannak, de csak ő tudja, melyiket lehet biztonsággal használni, és melyik halálos, mivel címke nincs rajtuk. Mesélik, hogy amikor Caterina valaki számára elkezd előkészíteni a halált, a férfin vagy nőn, akivel végezni óhajt, borzalmas hidegrázás fut át, mintha már megérintette volna őket a kripta hidege.

Vagy legalábbis ezt beszélnek.

Sok mindent pletykálnak Caterina Sforzáról. De amíg azt hinnénk, hogy a legjobb móka a rossz asszonyokról pletykákat kitalálni, a legsodálatosabb mégis az, hogy nagyjából igaz, amit beszélnek.

November második hetében, amikor a Sixtus-kápolna otthont ad a bíborosoknak, diplomatáknak és nemes római családoknak, akik nyakukat nyújtogatva szemlélik a nagy eseményt, a pápa szeretett unokájának megkeresztelését, Imola és Forlì *viragója* (aki természetesen nem szerepel a vendéglistán) éppen egy levelet diktál, melyet városának legnevesebb lakosai fognak aláírni.

– De úrnőm, ez a levél petíció, melyben mindkét városának megadását ajánlja fel a Szentatyának, a pápának!

– Bravó, Signor Naldi. Mindig is tudtam, hogy tud olvasni, de most az aláírását szeretném megkapni – mondja Caterina mézédesen.

Amikor minden aláírás megvan, amire szüksége van, a pergament beviszi a titkos méregkeverő-szobájába, és egy túvel több tucat, szinte láthatatlan finomságú, apró lyukat váj a felszínére. Majd kesztyűt húz, és egy bőrrersényből krémszínű muszlinanyagot vesz elő, melyet apró foltok és pecsétek borítanak. Levendulaesszenciát hint rá, hogy ellensúlyozza

a szagát, majd rányomja a pergament, óvatosan felgöngyö-
líti az anyagban, amíg teljesen be nem fedi. A csomagot egy
nádcsőbe helyezi, és visszatér tanácstermébe.

A pápai keresztelőre ugyan késve érkezik a levél, de Caterina
Sforza ajándéka nem a gyermeknek szól.

– Esküszöm, éreztem valamit: a keresztelő estjén történt.
Mély borzongás fogott el egész testemben – inkább reszketés.
Burchard ott állt mellettem. Azt mondja, a bőröm krétafehér
volt, és a szemem elhomályosult. Arrébb küldte az embereket,
hogy egy kis levegőhöz jussak. Lehet, hogy kis időre nem
is voltam magamnál. Akkor készíthette el.

– Lehet, hogy kifáradtál az ünnepségek miatt.

Cesare, akinek a csodákra és a boszorkányságra egyformán
kevés ideje van, elnyomja saját kimerültségét. Bolognán
kívül ütött tábor, többnapos járóföldre Imolatól, amikor az
apja elleni merénylet híre eljutott hozzá. Ő és Michelotto
két nap, két éjszaka lovagoltak, hogy eljussanak Rómába,
inkognitóban érkeztek a városba, és titokban vezették őket
a pápa magánlakosztályába. Ez aligha az a diadalmas ha-
zajövetel, amit ilyen hosszú út után elképzelt.

– Bármi is volt, a *virago* meg akart ölni. Ezt a pimaszságot!
Megpróbálni megmérgezni a pápát! – Most, hogy bizton-
ságban van, Sándor inkább élvezzi a drámát.

– Kétségbeesés ez, apám, nem pimaszság. Még ha ez az
úgynevezett orgyilkos el is hozta volna a petíciót, amúgy
sem te magad nyitottad volna ki. Az egyik titkár kezébe
került volna.

– De aztán nekem adták volna oda. A mérég még hatott
volna. Talán kétségbeesett ez a nő, de soha nem volt bolond.

Minden bizonnyal okos ötlet volt: egy város petícióját olyan anyagba csavarni, amit egy pestisben elhunyt ember szemfödéléből vágtak ki, és még tele van izzadsággal és testnedvekkkel. Ha a pápa kezébe kertült volna, döbbenetesen hatott volna: nincs szájhabszás, nincs tűz a torokban vagy égető bélcsavarodás: semmi nem árulta volna el Caterina Sforzát. Öszentsége belázasodott volna, és árulkodó kelések keletkeztek volna a bőrén. Isten kezének tűnt volna, melyet egy ember vállára helyezett – hiszen ki ismeri az Ő útjait, és azt, hogy miért lesz valaki pestises, más pedig miért nem? Azonban azt mindenki tudja, hogy ha Sándor meghal, fia nagyravágyó tervei porba hulltak volna.

– Ez az úgynevezett orgyilkos... hol van most?

– A Sant'Angelo tömlőcében.

Szerencsések voltak. A választott hírvivőről kiderült, hogy kevésbé merész, mint úrnője: Tomasso da Forlì, aki messze nem hivatásos bérgyilkos, lagymatag hazafi volt, aki énekmondóként és zenészként kereste a kenyerét Jofré udvari zenekarában. Küldetése olyan súllyal nehezedett a vállára, hogy aznap, amikor a petíció megérkezett, kibökött néhány komor részletet a melléte ülő hegedűsnek, aki egyébként a földije volt. Harminchat órával később a Jofré és Sancia lakosztályában tartott vacsorakoncertet a pápai őrség érkezése zavarta meg, és hamarosan Tomasso egészen más hangszerek zenéjére öntötte ki azt, ami a szívét nyomta.

– Ha az embereid végeztek velem, látni akarom.

– Semmi hasznod nem lesz belőle. Nincs már mit mondania. Amúgy sincs többé nyelve. – Sándor hangja szinte könnyö-
rületes. – Csúnya vég egy olyan embernek, aki a hangjával keresi a kenyerét.

– És Caterina Sforza – tudja már, hogy kudarcot vallott?